

fliktråd) og § 2, stk. 3, (om gerningsmandens tilståelse) samt bemærkningerne hertil.

3.5.2. Forurettede

3.5.2.1. Mødet og dialogen mellem forurettede og gerningsmand er omdrejningspunktet for behandling af sager i konfliktråd. En forudsætning for, at en sag bør behandles i konfliktråd, er derfor, at der er en identificerbar forurettet for den strafbare handling. Udvalget peger på, at sagstyper som f.eks. våben- og narkotikasmugling allerede af den grund normalt ikke vil kunne henvises til konfliktråd.

Udvalget har overvejet, om sager, hvor der nok findes en forurettet, der kan identificeres, men hvor der ikke er tale om en konkret individuel person, men typisk en juridisk person, bør være udelukket fra behandling i konfliktråd. Det kan f.eks. være sager om butikstyveri fra større butikskæder, sager om hærværk mod offentlige myndigheder eller større, private virksomheder samt mange sager om økonomisk kriminalitet.

Formålet med den seneste forsøgsordning med konfliktråd var bl.a., at de forurettede skulle have mulighed for at få løst op for deres angst og frustration, og at ordningen skulle medvirke til at give forurettede større tryghed i dagligdagen. Udvalget bemærker, at en ordning, som f.eks. giver mulighed for, at en repræsentant for en større supermarkedskæde deltager i konfliktråd med en butikstuv, ikke umiddelbart tilgodeser dette formål. Er der derimod f.eks. tale om et mindre firma, der drives i selskabsform, kan det ikke udelukkes, at den ansvarlige for selskabet kan have ønske om at deltage i konfliktråd i f.eks. sager, hvor selskabet har været udsat for tyveri eller hærværk.

Hertil kommer, at erfaringerne fra forsøgsordningen viser, at deltagelse i konfliktråd tillige i en eller anden udstrækning kan påvirke gerningsmanden på en positiv måde. På grundlag af erfaringerne fra forsøgsordningerne finder udvalget således ikke at kunne udelukke, at det vil kunne have et kriminalpræventivt sigte, at f.eks. en butikstuv, en graffitimaler eller en person, der har begået økonomisk kriminalitet med et selskab som forurettet, kan deltage i et konfliktråd med en repræsentant for den forurettede juridiske person.

Udvalget finder på den baggrund, at man ikke på forhånd bør afskære muligheden for mægling i konfliktråd i sager, hvor forurettede nok er identificerbar, men ikke er en konkret person. Udvalget finder dog, at konfliktråd er mindre relevant i småsager om f.eks. butikstyveri og hærværk begået mod koncerner.

Udvalget anfører endvidere, at det ligesom under forsøgsordningen bør være muligt for den visiterende myndighed efter en konkret vurdering at sortere de sager fra, hvor den forurettede ikke findes psykisk egnet til at deltage i konfliktråd, eksempelvis fordi forurettede er psykisk syg, misbruger mv., eller ikke vurderes at besidde den fornødne modenhed til at indgå i en meningsfuld dialog under et konfliktråd, f.eks. på grund af ung alder. Efter udvalgets opfattelse er der ikke behov for at fastsætte regler herom, da spørgsmålet må afgøres efter en konkret vurdering af den forurettedes forhold mv. Det bemærkes i øvrigt, at kravet om frivillighed ved deltagelse i konfliktråd også forudsætter, at den forurettede er i stand til at give et reelt (habilt) samtykke, dvs. at han eller hun skal kunne overskue konsekvenserne af at acceptere at deltage i et konfliktråd.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 97-99 og side 121.

3.5.2.2. Justitsministeriet er enig i udvalgets anbefalinger, og hvis lovforslaget vedtages, vil konfliktråd således i princippet kunne afholdes i alle sager, hvor der er en identificerbar forurettet, uanset om denne er en fysisk eller juridisk person. Udtrykket »den forurettede«, jf. også lovforslagets § 1, 1. pkt., og bemærkningerne hertil, må forstås i overensstemmelse med det sædvanlige straffeprocessuelle begreb, dvs. det umiddelbare offer for en forbrydelse. Med hensyn til, i hvilket omfang andre den forurettede bør kunne deltage i et konfliktråd, henvises til pkt. 3.5.4 og 3.5.5 nedenfor.

3.5.3. Gerningsmanden

3.5.3.1. Udvalget har overvejet, om en permanent ordning med konfliktråd alene eller i særlig grad skal rette sig mod gerningsmænd i en vis aldersgruppe. Udvalget finder, at hensynet til de forurettede tilsiger, at alle i øvrigt egnede sager, uanset gerningsmandens alder, bør kunne behandles i konfliktråd. Udvalget finder derfor, at ordningen ikke alene eller i særlig grad bør rette sig mod gerningsmænd i en vis aldersgruppe.

Med hensyn til personer under den kriminelle lavalder, der har begået kriminalitet, bemærker udvalget, at der ikke er noget til hinder for, at sådanne sager efter henvisning fra enten politiet eller de sociale myndigheder vil kunne behandles i konfliktråd, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 94-95.

3.5.3.2. Udvalget har endvidere overvejet, om ordningen med konfliktråd særligt bør rettes mod gerningsmænd, som ikke tidligere er straffet. For dette taler, at det må forventes, at et møde med forurettede i